

han nede fra Gaden hørte en Stemme, som han syntes at skulle kende. Dernede paa Fortovet stod Dyhring og talte med en ung, meget smuk og elegant paaklædt Dame, der saae ud til at være Skuespillerinde. Hans Udseende var endnu ret ungdommeligt. Med sin blanke Silkehat, sin Nakkeskilning, sit store Slips og det blomstersmykkede Knaphul var han stadig Typen paa den københavnske Levemand. Han vakte tydelig en Del Opsigt. Hveranden velklædt Herre, der gik forbi, hilste paa ham, og Damerne stødte til hinanden med Albuen. Selv var han tilsyneladende alene optaget af den unge smukke Skuespillerinde, som paa sin Side aabenbart heller ikke var ligegyldig. Hun lo ustandselig — med en Latter, der var som kildret frem af hans dristige Blik.

Per erindrede at have læst i en Avis, at Dyhring nylig var vendt hjem fra Paris, hvor han efter Indbydelse havde overværet Indvielsen af et eller andet offentligt Institut og ved den Lejlighed var bleven forestillet for Republikens Præsident og havde faaet en Orden. I Provinsbladene — som iøvrig langtfra altid omtalte ham i den respektfuldeste Tone — havde der engang staaet, at der var Tale om at aabne ham en diplomatisk Løbebane, foreløbig ved en Ansættelse hos Gesandtskabet i London. Der syntes da virkelig at være noget af en Verdenserobrers i dette Men-